

GOD EN DE PANDEMIE

Dat we nog lang niet bevrijd zijn van het coronavirus, dat staat nu wel als een paal boven water. ‘Samen’ kunnen en gaan we het tij keren, zoveel is nu ook duidelijk. Hoe lastig het ook mag zijn, het vraagt van iedereen een inspanning. Deze moeilijke tijd weekt ook bij mensen heel verschillende reacties los. Voor sommigen is het coronavirus het bewijs dat we leven in de eindtijd. Anderen zien in het coronavirus God aan het werk, hij wil de mensen wakker schudden. Weer anderen gaan schuldigen zoeken en aanwijzen. Het is de schuld van de Chinezen, van de WHO. Zoveel verschillende reacties, maar ze schieten alle tekort om een begaanbare weg naar morgen te openen.

Wat heeft God hiermee te maken?

Tom Wright heeft over deze vraag een hoopgevend boekje geschreven met als titel: ‘God en de pandemie’. Geschreven in een heerlijke en toegankelijke taal. Wright is een vooraanstaand theoloog en geschoold in het Nieuwe Testament. Hij was bisschop in de Church of England en lid van het House of Lords. Zijn werkje inspireert om na te denken over een andere manier van kijken en reageren naar de situatie die wij moeten doormaken. Een manier die put uit de Schrift en vooral uit de manier van leven, denken en bidden die Jezus ons heeft geopenbaard. In onze huidige samenleving is het een tegendraadse manier van kijken en denken. Maar een hoopvolle manier die vandaag wellicht te weinig stem krijgt. Hij begint zijn boekje met de vaststelling dat er veel moois gebeurt onder en voor mensen. Er is veel aandacht en waardering voor de mensen in de zorg. Vrijwilligers springen bij in de frontlinie van de pandemie om zoveel noden te lenigen. Zij doen wat de eerste Christenen deden wanneer de pest heerste. Wanneer in de eerste eeuwen in een bepaalde stad een besmettelijke ziekte heerste, dan bleven de Christenen en verzorgden de zieken. Vanuit hun geloof bleven ze de noodlijdende trouw nabij. Kortweg, doorheen de tijden hebben Christenen gezorgd voor medische zorg, onderwijs, sociale zorg voor allen. De moderne wereld heeft daar ten goede elementen van overgenomen. Alleen denkt ze soms dat ze dit allemaal zelf heeft ontdekt. Zo kan de religieuze en gelovige motivatie ervan wel vervallen.

Een christelijk antwoord op de pandemie

Tom Wright ziet als eerste essentiële antwoord op de pandemie het ‘klagen van onszelf en van mensen’ te omarmen. Als we de psalmen in de Bijbel lezen, dan zijn grofweg een derde klaagpsalmen. Ook in de psalmen wordt er geklaagd over zaken die niet zijn zoals ze zouden moeten zijn. Klagen en klachten, het maakt deel uit van het gebedenboek van Jezus. De moeilijke periode die we doormaken mag een tijd van klagen zijn. Het is erkennen dat we niet over gemakkelijke antwoorden beschikken. Dat brengt ons bij onze eerste roeping; nederig worden en onze plaats innemen onder hen die lijden en treuren. Dat mogen wij doen zoals Jezus het deed voor Israël. De tekenen die Jezus deed waren niet bedoeld om mensen door angst of door onderwerping tot geloof te brengen. Neen, het waren tekenen van nieuw leven, van een nieuwe schepping, een herschepping. Het waren tekenen van Gods komst in het alledaagse, waardoor dat juist zo bijzonder werd. Dat nieuw begin is vandaag onze hoop! Want wat Jezus voor zijn volk is geweest, dat mogen wij vandaag voor elkaar zijn!

Midden de ballingschap

Dat verhaal, het verhaal van geloof en religie wordt vandaag in de publieke opinie beschouwd als een privézaak: ‘iets wat mensen achter hun voordeur doen’. En sommigen beweren graag luid dat het niet thuis hoort in de publieke opinie. Tom Wright even: *‘Door te zeggen dat we de gemeenschappelijke erediensten tijdelijk zullen opschorten en door slechts diensten te volgen via livestream, lijken we ermee in te stemmen dat we werkelijk slechts een groep gelijkgezinden zijn die ons met een nogal mysterieuze hobby bezighouden.’* Het samen publiekelijk vieren – uiteraard met inachtneming van alle nodige veiligheidsmaatregelen – heeft altijd te maken met het geven van een teken van die nieuwe schepping aan een toekijkende wereld. Ja, we bevinden ons aan de rivieren van Babel (psalm

137), in de war en treurend over het verlies van het normale leven. *'Hoe kunnen we zingen een lied van de Heer op vreemde grond?'*, laat zich nu gemakkelijk vertalen in: 'Hoe kan ik de vreugde van de eucharistie ervaren als ik voor mijn computerscherm zit?' We mogen onze klacht zingen, we moeten bidden, denkend aan Jeruzalem. Laten we niet besluiten in Babel te blijven. Laten we denken aan en vooruitzien naar de nieuwe schepping. Onze tijd van klagen... Laat het een tijd worden van bidden en hopen. Zo besluit Tom Wright zijn boekje: *Misschien is dat wel de manier waarop we gehouden zijn te leven: iets opvangen van hoe het zou moeten zijn en dan de strijd aangaan met hoe de dingen in werkelijkheid zijn. Biddend mogen we ons visioen en de werkelijkheid naast elkaar houden.'*

JOHAN LOONES (reageren johan.loones@skynet.be)